

Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bjoffen) bemærkede, at han ikke havde den Tro, at vi til den Tid vilde være naaede til en saadan politisk Gulbalder, at vi da kunde komme til en almindelig Revision af Sagtloven, ja, saa kan det meget godt være muligt; men der er ogsaa den Forskjel paa mit Standpunkt og de ærede Forslagsstilleres, at jeg slet ikke anser det for nogen Ulykke, selv om den midlertidige Lov skulde løbe ud, uden at vi vare naaede til den omtalte Revision. Jeg tror, at hvis vi nu gaa hen og vedtage den midlertidige Lov for 3 Aar, vil Følgen deraf simpelt hen blive den, at vi faae Lov til at gaa med den midlertidige Lov i 3 Aar, idet der sikkert fra flere Sider naeres Uvil om, at man virkelig vil kunne faae ud af Revisionen, hvad man ønsker, og Tilbøieligheden vil derfor være for at blive ved den midlertidige Lov. Naar jeg har stillet mit subsidære Forslag, er det ogsaa begrundet i, at skjøndt jeg, saaledes som udtalt ved 1ste Behandling, sympathiserer med Tanken om at forbyde Søndagsjægeriet, saa mener jeg, at der er dog Forskjel paa under en almindelig Revision af Sagtloven at optage denne Sag til Behandling, og saa at faste en saa vigtig Bestemmelse ind i en Lov, uden at den har været drøftet i et Udvalg, og jeg kan endog saa sige, uden at den er forberedt i Befolkningen. Jeg tror, at en Bestemmelse, der indføres saa brat, vil afføde en hel Del uønsket Bitterhed, og jeg tror ogsaa, at skulle vi endelig have den Bestemmelse ind i Loven, skal det ikke være som et enestaaende Punkt, men man bør have en hel Del sig dertil sluttende Bestemmelser. Derfor vil jeg paa det Allerbestemteste fraraade, at vi vedtage det af det ærede Medlem for Bogenfse (Bertsen) stillede Forslag, og anbefale, at vi stemme derimod og lade det vente, indtil vi komme til en almindelig Revision af Sagtloven. Skulde imidlertid dette Forslag blive vedtaget, tror jeg, at der er saameget mere Anledning til at vedtage, at denne Lov kun kommer til at gjælde et Aar; jeg tror, at der da er langt større Anledning til, at vi saa hurtigt som muligt komme til en almindelig Revision. Med disse saa anbefalende Ord skal jeg slutte.

Sviid: Angaaende dette meget omstridte Spørgsmaal, Søndagsjægeriet, skal jeg tillade mig at sige, at jeg nærer megen Sympathi i Retning af den Udtalelse, der kom fra den ærede Forslagsstiller (Bertsen); men der er jo det Uheldige derved, at naar man kun vil søge at værne Dyrene mod disse flette Skytter om Søndagen, faae disse flette Skytter Lov til at øve deres Øjning de andre 6 Dage om Ugen, og det er jo aabenhart en Ulempe. Jeg skal dog ikke vidtløstigt udtale mig herom, men blot sige til den ærede Forslagsstiller, at jeg vilde ønske, at man vilde overveie dette Spørgsmaal noget nærmere, indtil man kunde finde den heldige Passage til at komme ud

deraf. Jeg vil saameget mere sige dette, som jeg netop ønsker, at Lovforslaget, som det foreligger, kunde gaa uhindret gennem Rigsdagen. Jeg vilde sætte megen Pris paa, at den Bestemmelse, der oprindeligt er indsat i Lovforslaget af de ærede Forslagsstillere, kunde blive staaende, og altsaa Lovforslaget fritages for alle de Ændringer, der ere stillede til det idag. Jeg sigter herved til Bestemmelsen om, at Jagttiden bliver ens for Hare og Agerhøns. Som Forholdene ere nu, er det jo saa, at man har Ret til Jagt paa Agerhøns fra 12te September, medens Harejagten først begynder 1ste Oktober. Nu er det faktisk, hvad ogsaa blev fremhævet ved 1ste Behandling, navnlig af det ærede Medlem for Skive (Chr. Jensen), at naar man gaar paa Jagt efter Agerhøns og da træffer en Hare, tager man denne med. Nu tror jeg nok, at for dem, der ville have, at man skal tage Hensyn til, hvad der har Betydning for Fremtiden af Vildtet, gjælder det ikke om, hvad der staar i Loven, men hvad der faktisk udføres, og det forholder sig da sikkert saaledes, at Harejagten i Virkeligheden begynder den 12te September og ikke den 1ste Oktober. Det er jo nemlig dog i Almindelighed Formaalet for vore Løgere at skyde, og træffe de ikke Høns — ja selv om de træffe dem — men derimod en Hare, saa tage de denne med. Jeg fremhæver navnlig dette, fordi Hare- og Agerhønsjagten har den største Betydning, hvorfor ogsaa netop den Bestemmelse, som oprindeligt er indsat af de ærede Forslagsstillere, er af væsentlig Betydning. Det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) fremhævede, at det var meget uheldigt at lade Hønsjagten først begynde i Oktober, fordi saa ere Markerne pløiede, og man er derved hindret i at drive denne Sagt. Hvis det virkelig i Almindelighed forholder sig saaledes, vil jeg sige, at saa er det en Grund mere til at sætte Hønsjagtens Begyndelse til 1ste Oktober, thi man kan godt gaa ud fra, at der jages i det Hele taget saa meget efter dette Vildt, at det er ikke særlig ønskeligt at udville Sagten mere, end det er slet hidtil. Naar man nu kommer til November og December Maaned, hvor Harejagten, men ikke Hønsjagten er tilladt, kommer det samme Forhold tilstede. Gaar man ud efter Hare og træffer Høns, tager man dem med. Det er, som rigtigt anført af det ærede Medlem for Helsingør, ogsaa faktisk Tilfældet, at paa den Tid, navnlig naar der er faldet Sne, er det let at øve Sagten paa Høns; men den faktiske Følge deraf bliver da, at man har Jagt saavel paa Hare som paa Høns fra 12te September til 1ste Januar. Vil man nu virkelig se at frede dette Vildt — og det er jo navnlig det, vi skulle se at frede — tror jeg, at man ubetinget maa sige, at det Forslag, der er fremsat af de ærede Forslagsstillere, at Jagttiden for Høns og Hare falder sammen, er af stor Betydning. Jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Med-